

1. PANDEON

‘Sst, Pandeon,’ fluisterde Metzi. ‘Niet te veel geluid maken.’ Ze deed het zelfgemaakte kapje over de kop van de adelaar. Daar werd het dier rustig van. ‘We gaan weer vliegen.’ Het Aztekenmeisje geloofde dat Pandeon alles begreep wat zij zei. Vooral omdat ze in een zelfbedachte taal tegen haar sprak. Het taaltje kalmeerde haar, had ze gemerkt. Ze gebruikte het ook als ze naar de verlaten open vlakte in het bos gingen om te oefenen met vliegen. Daarom was de adelaar waarschijnlijk altijd zo rustig als Metzi haar in de zak deed om haar mee te nemen.

Met de zak over haar rug liep ze verder weg van de rivier. Nu was het niet zo ver meer naar de rand van het bos. Pas als ze de bomen bereikte, kon Metzi ontspannen omdat de kans dat iemand haar daar zou zien erg klein was. Ze moest er niet aan denken dat iemand zou ontdekken dat ze een adelaar in de zak op haar rug had. Dat zou een ramp zijn. Dan zou ze haar zeker kwijtra-ken. Het liefst hield ze haar vast in de kooi aan de oever van de rivier, waar ze haar nu al een paar weken voor alles en iedereen verborgen hield. Maar dat was een egoïstische gedachte. Pandeon moest weer leren vliegen zodat ze weer vrij kon zijn en haar eigen leven kon leiden.

Terwijl ze steeds dichterbij de rand van het bos kwam, liet ze haar gedachten teruggaan naar de dag dat ze Pandeon vond. Metzi was met de jongens uit de buurt gaan vissen. Telkens als ze dat deed, verkleedde ze zich als jongen. Een meisje mocht na-

Gerard van Gemert
Metzi en de adelaar
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties en reekslogo: Rudi Jonker
Trefw.: Azteken, avontuur
NUR 282
ISBN 978 90 448 4442 9
D/2022/4124/257
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.gerardvangemert.nl
www.rudijonker.nl

tuurlijk niet gaan vissen. Maar Metzi had een hekel aan alles wat een meisje moest doen, zoals weven, spinnen en koken. Ze wilde liever mee vissen en jagen.

Die dag had zij de meeste vissen gevangen. Ondanks dat de jongens jaloers waren, hadden ze haar niet verraden. Dat vond ze wel fijn. Omdat haar zak met vis het zwaarst was, liep ze het langzaamst en raakte ze een stukje achterop. Achter een grote struik vond ze Pandeon. Het leek wel of het dier haar riep door zacht te piepen. Metzi zag meteen de wond op haar vleugel, het bovenste deel was doorboord. Het leek op een beet van een slang. Geen giftige slang, dat was wel zeker. Anders had Pandeon het niet overleefd.

Metzi herinnerde zich nog dat het haar opviel dat de adelaar zo rustig bleef toen ze bij haar neerknielde, alsof de vogel haar vanaf het allereerste moment volledig vertrouwde. Dat kwam natuurlijk ook doordat Metzi haar al haar gevangen vissen voerde. In de zak waar de vissen in hadden gezeten, vervoerde ze de adelaar verder naar huis. Geen van de jongens had door dat de vissen vervangen waren door een grote vogel.

Thuis had ze naar een plekje gezocht waar ze Pandeon verborgen kon houden. Maar in hun kleine lemen eenkamerhuisje was natuurlijk geen ruimte. Ze moest iets verzinnen. Net toen ze Pandeon even uit de zak haalde om hem wat frisse lucht te geven, kwam Painal binnen. Metzi dacht meteen dat dat het einde was voor Pandeon. Haar oudere broer schreeuwde meestal als er iets onverwachts gebeurde. Hij reageerde soms nogal hevig door zijn beperking, het gevolg van problemen bij de geboorte. Metzi dacht dat hij meteen aan iedereen zou vertellen dat zij een adelaar had. Maar gelukkig viel dat mee.

Samen hadden ze ergens op de markt een lege kooi gehaald en die brachten ze naar een verlaten plek langs de rivier. Tegen de wand van de oever waar het water nooit kwam, had Painal een gat gegraven waar de kooi precies in paste. Daar hadden ze Pandeon achtergelaten. Iedere dag ging Metzi bij Pandeon langs om haar te verzorgen en te voeren. Ze had aan de jongens gevraagd of zij een aantal van de vissen die ze gevangen hadden voor haar wilden bewaren. Painal had zelfs een paar keer vogels gevangen, die hij levend aan Pandeon voerde. Metzi ging dan wel even een stukje wandelen, want het gepiep van de vogeltjes ging door merg en been.

Met alles wat ze in zich had, probeerde Metzi de vleugel van de adelaar beter te maken. Eerst door hem te spalken en zo een paar dagen te laten rusten. Pandeon vond dat niet fijn, maar Metzi wist dat het de enige manier was om haar te genezen.

En stapje voor stapje ging ze vooruit. Eerst nam Metzi haar mee naar de open plek om haar te laten lopen en bewegen. Zo moest ze aansterken. Toen Pandeon haar vleugels weer uitsloeg en probeerde te vliegen, was Metzi bang dat ze haar kwijt zou raken. Er kon zomaar een moment komen dat ze weg zou vliegen en Metzi haar nooit meer zou zien.

Maar zo snel ging dat gelukkig niet. De laatste keer dat Metzi haar meegenomen had naar de open plek in het bos, had de vogel hooguit vijf meter gevlogen. Daarna was Pandeon weer geland. Ze moest nog heel wat aansterken voordat Metzi haar weer vrij zou kunnen laten.

Op de open plek in het bos opende Metzi de zak en haalde ze de kap van de kop van Pandeon. Zoals altijd keek de adelaar eerst even rond voor ze de eerste stapjes zette. Ze liep rondjes om Metzi

heen, alsof ze bang was om te ver bij Metzi vandaan te gaan. Na een paar tellen sloeg ze haar vleugels uit. Iedere keer weer vond Metzi dat een indrukwekkend gezicht. Vooral als Pandeon zich oprichtte en groot maakte. Ze hopte over het gras en probeerde haar vleugels heen en weer te bewegen. Heel even leek ze op te stijgen, maar een na een meter landde ze weer op het zachte mos.

‘Probeer het nog maar een keer,’ moedigde Metzi haar aan in de zelfverzonnen taal.

Pandeon leek het te begrijpen. Maar ineens draaide ze haar kop naar de rand van de open plek. Met een knorrend geluid maakte ze duidelijk dat er iets niet klopte.

Metzi keek geschrokken naar dezelfde plek. Nu hoorde zij ook takken kraken. Het leek of er iemand aankwam. Wie kon dat zijn? Was een van de jongens waar ze altijd mee ging vissen haar gevolgd? Niemand mocht weten dat zij voor Pandeon zorgde. Dan zou ze hem meteen moeten afstaan!

Met gespitste oren probeerde Metzi het volgende geluid op te vangen. Had ze het zich misschien verbeeld? Of was het een ander dier? Maar waarom reageerde Pandeon dan zo? Nee wacht, daar was het weer, maar nu een stuk dichterbij. Gespannen wachtte Metzi op datgene wat zo tussen de bomen door tevoorschijn zou komen.

2. SPELEN VOOR JE LEVEN

Metzi voelde dat ze geen kant op kon. Als ze zich schuil zou moeten houden met Pandeon, zou ze haar eerst moeten pakken. Dat zou nog wel gaan, maar de adelaar schrok nog altijd snel als iets onverwachts en snel moest gebeuren. Wat dat betreft kon Metzi heel goed merken dat ze geen mensen gewend was.

Metzi besloot de gok niet te wagen en wachtte met kloppend hart af wat er ging gebeuren. Wie of wat kwam achter de struiken vandaan?

‘Zit je hier?’ Painal veegde het stof en de takken van zijn kleding en liep naar Metzi toe.

Metzi haalde opgelucht adem. ‘Ik schrok me rot. Waar kom jij nou vandaan?’

Pandeon strekte zich en het leek wel of ze goedkeurend knikte toen ze Painal herkende. Daarna spreidde ze haar vleugels en deed een nieuwe poging om op te stijgen.

‘Pandeon vliegt?’ vroeg Painal.

‘Niet echt, Painal.’ Metzi zuchtte. ‘Ze komt wel van de grond en er is een kort zweefmoment. Maar het lukt haar niet om in de lucht te blijven. Misschien geneest ze nooit meer en moeten we haar de rest van ons leven verzorgen.’

Painal boog zijn hoofd. ‘Jammer.’ Daarna was Painal alweer afgeleid. Hij had het verstand van een kind. En doordat hun vader was overleden en hun moeder keihard moest werken om voor hen te kunnen zorgen, ontfermde Metzi zich over hem. Anders